

MODERNÉ DUCHOVNÉ KOMUNITY

David Sulík

Šesťdesiate roky 20. storočia priniesli bezprecedentnú vlnu uvoľnenia a slobodného myslenia na celom svete. Mladí ľudia predchnutí duchom slobody začali experimentovať so slobodou a novými formami spoločenského života. Objavil sa obrovský záujem o rôzne duchovné smery, ekológiu, padli hranice a tabu všetkého. Tak, ako pri každej búrke, prinieslo to aj rad negatívnych javov, ako drogy, promiskuitu a rôzne sekty, ale očistný charakter bol nesporný. Blok v myslení západnej civilizácie bol uvoľnený a začala doba skutočného hľadania novej alternatívy k súčasnej civilizácii, takej ktorá by neničila svet ale celistvo rozvíjala človeka a viedla svet k harmónii a mieru. Od naivných a utopických pokusov spontánne vzniknutých komunít hippies bez pravidiel, spojených len „voľnou láskou“ (a drogami), ktoré sa väčšinou aj v krátkom čase rozpadli, až po premyslenejšie a rozvážnejšie projekty spoločného života. V západnom svete začali vznikáť spoločenstvá ľudí snažiacich sa žiť novým, voči prírode a svetu zodpovedným spôsobom.

V nových komunitách sa budoval zámer odlišiť sa od starých pôvodných komunít viazaných len na jedno náboženstvo alebo ideológiu svojou univerzálnosťou a snahou o rovnomerné vyváženie všetkých 3 pilierov sociálnej trojčlennosti, slobody, rovnosti a bratstva. Nové komunity chceli byť postavené na rešpektovaní osobnej slobody jednotlivca, t.j. aby každý mohol praktikovať svoju predstavu duchovného života a slobody v umeleckom vyjadrovaní, zároveň však za plnej a vedomej účasti na spoločnom rozhodovaní a na spolupráci v hospodárskom živote. Nové komunity sa mali stať prvými priekopníkmi budúcej civilizácie.

Skúsme si definovať predstavu, ako by taká ideálna komunita, primeraná súčasnému duchu času, mala vyzeráť. Pravá komunita je samosprávnym celkom. Má plnú právnu samostatnosť, je hospodársky sebestačná a riadiace vzťahy v nej sú založené na priamej demokracii. Ekonomika komunity by mala fungovať na zásadách prirodzenej ekonomiky a úspešne ich uplatňovať v realite. Zachováva sa v nej ideál slobody, t. j. každý má slobodu vo viere, myslení, umení, t.j. v jednej komunite môže vedľa seba žiť hinduista, moslim, žid, bahaista bez toho, aby to rozbíjalo spoločenstvo. Práve naopak, myšlienková pestrosť je chápaná ako vzájomné sa obohacovanie. Ďalej platí princíp rovnosti, všetci majú rovnaké práva a povinnosti. Moderná komunita, na rozdiel od sektárskej komunity, nemá centralizované vedenie. Konsenzus nahrádza hlasovanie, aby všetci zúčastnení dospeli k takému rozhodnutiu, ktoré by

uspokojovalo všetkých. Je to pravdivejšia a konštruktívnejšia cesta oproti princípu rozhodovania sa na základe väčšiny, keď 51% hlasov môže rozhodnúť napriek nesúhlasu 49% ostatných. Tí zostávajú potom nespokojní, čo brzdí energiu celej komunity. Aj vzťahy k vlastníctvu sú iné. Každá komunita hľadá svoje spôsoby vzťahu k vlastníctvu, niekde je preferované spoločné, niekde súkromné alebo kombinácia oboch. Všade je však kladený dôraz na vzájomnú spoluprácu a pomoc silnejšieho slabšiemu. Komunita vytvára nový model života, kde sa spája ekológia človeka s ekológiou krajiny. Ekonomika sa stáva ekológiou.

Ekonomika tu nie je cieľom, ale len prostriedkom. Zmyslom komunit je vytvorenie novej úrovne sociálneho prepojenia. Je miestom, laboratóriom nových vzťahov, spája ľudí so spoločnou víziou. Komunity smerujú k spiritualizácii sociálnej štruktúry. Premena sveta sa nezaobíde bez takýchto komunit. Množstvo takýchto komunit sa stáva silou schopnou prispieť k transformácii spoločností. Komunitný spôsob života je dnes potrebný predovšetkým na reorganizáciu samospráv a ich usporiadanie do rozsiahlych prepojených sietí, ktoré tvoria opozíciu voči štátu. Komunity sa nesmú izolovať, ale postupne prerastať do sociálnej štruktúry. V Európe máme veľa vlastných vzorov alternatívneho spôsobu života, ktoré nás môžu niečím inšpirovať. Spomeniem štyri najznámejšie komunity, ktoré svojím charakterom najlepšie vystihujú celé spektrum rôznorodostí európskeho prístupu spájajúceho v sebe prvky spirituality, ekológie, priamej demokracie a alternatívnej ekonomiky. Sú to Christiania, Findhorn, Järna a Damanhúr.

Christiania

Uprostred Kodane, hlavného mesta Dánska, sa nachádza dnes už dosť známa komunita Christiania. Od roku 1970 tu fungovala až 900 - členná komunita ako slobodné mesto, alternatíva k existujúcej spoločnosti, s vlastnou samosprávou, postavená na vzájomnosti a spolupráci. Komunita vznikla ako spontánna iniciatíva v atmosfére doznievajúcich myšlienok 60-tych rokov. Bola to realizácia snov o všeľudskom bratstve a porozumení. Začalo to v roku 1970, keď ľudia začali obsadzovať práve opustené armádne kasárne. Prichádzali sem ľudia zo všetkých vrstiev spoločnosti, ktorí prišli vybudovať alternatívny spôsob života založený na rovnosti a slobode.

Názov Christiania dostala podľa rozprávkara Hansa Christiana Andersena, pretože ľudia v nej uskutočňovali rozprávku svojho života. Cieľom Christianie bolo vytvoriť samosprávnú spoločnosť, kde každý jednotlivec je zodpovedný za blaho celej komunity a kde komunita má byť ekonomicky sebestačná. Zástava Christianie je červená s tromi samostatnými žltými kruhmi, čo pekne symbolizuje ideály sociálnej tojčlennosti - slobodu, rovnosť, bratstvo (alebo tiež lásku, mier a harmóniu). Hlavným

orgánom komunity sa stalo spoločné zhromaždenie, kde sa diskutovalo o problémoch. Rozhodnutia sa robili na základe všeobecného konsenzu. Jediným všeobecným príkazom bolo: žiadne tvrdé drogy, žiadne zbrane, žiadne násilie, žiadne obchodovanie s budovami alebo obývatelnými priestormi. Obyvatelia komunity zabezpečovali infraštruktúru, starali sa o ekológiu, pestovali umenie. Mali vlastnú medzinárodne preslávenú divadelnú skupinu Solvognen. Christiania prevádzkovala niekoľko stolárskych a kováčskych dielní, bicyklové obchody, kaviarne, reštaurácie, hudobné nočné kluby. Na komunitu bol neprestajne vyvíjaný tlak zo strany vlády. V roku 2004 im boli zákonom odobraté kolektívne práva. V januári 2006 im vláda navrhla, aby sa transformovali na bytové spoločenstvo s jednotlivými vlastníkami bytov a aby za prenájom bytov platili trhovú cenu. Komunita to odmietla s odôvodnením, že tento koncept je nekompatibilný s ich konceptom kolektívneho vlastníctva. Preto vláda pristúpila k násilnostiam. Od decembra 2006 začala obyvateľov Christianie násilne vystahovávať. Došlo k pouličným zrážkam s políciou a k zatýkaniam 17. decembra 2006 a 1. marca 2007. No nakoniec komunita na základe podpory zo strany širokej verejnosti si uchovala svoju existenciu.

Findhorn

Ďalšou veľmi známou komunitou je Findhorn na severe Škótska. Komunita vznikla v roku 1962 v chladnej a veternej krajine. Dnes tam stojí záhrada plná zelene. Vďaka kombinácii metód komunikácie s prírodnými bytosťami, permakultúry* a biodynamického** hospodárenia dokázali na neúrodnej pôde vytvoriť krásne polia a sady. Komunita stavia na každodennej fyzickej práci s pôdou, umeleckej činnosti a pravidelných meditáciách a modlitbách. Využívajú sa tam výhradne alternatívne zdroje energie, pričom sa dosahuje skoro úplná energetická a potravinová sebestačnosť. Organizujú sa tam rôzne semináre a kurzy, komunita má vlastnú waldorfskú školu a vlastný druh všeobecne univerzálnych duchovných obradov. Otvorená je všetkým duchovným tradíciám celého sveta, vedľa seba tam žijú ľudia rôznych duchovných a náboženských tradícií. Komunita má ale jednoznačne zadefinované základné princípy spoluzitia a komunikácie a má pevne vybudované všetky ekonomicko-právne vzťahy s okolím a vládou Veľkej Británie. Právne má prisúdený štatút nadácie, ktorej patrí aj všetka pôda komunity. Komunita je financovaná najmä z príspevkov členov a sympatizantov. Komunita je zložená z

* Permakultúra je metóda komplexného dizajnu udržateľných ľudských sídel nasledovaním vzorov prírody. Slovo permakultúra znamená permanentnú kultúru, v zmysle trvale udržateľnej kultúry. Ťažobrá sa rastlinami, zvieratami, budovami a infraštruktúrou. Skúma vzájomné vzťahy, ktoré medzi týmito prvkami môžeme vytvoriť tým, že ich správne rozmiestnime v priestore. Je to designérsky systém, ktorý chráni prírodu, regeneruje poškodené, produkuje udržateľné. V širšom zmysle môže zahrňovať aj alternatívnu ekonomiku a spôsob vytvárania komunity. Dá sa aplikovať vo všetkých krajinách sveta, na vidieku aj v meste. Vytvára správne vzťahy a buduje funkčné spoločenstvá. Za zakladateľov permakultúry sa považujú Bili Mollison a David Holmgren.

** Biodynamické poľnohospodárstvo je alternatívny spôsob hospodárenia. Riadi sa predovšetkým fenomenológiou R. Steinera a jeho náukou o pôsobení a vplyvoch vesmírnych síl na poľnohospodársku výrobu. Vedľa používania organických hnojív a zásad etického prístupu voči chovaným zvieratám, ochrane životného prostredia, a udržania biodiverzity, odporučil R. Steiner špeciálne biodynamické preparáty, ktoré zlepšujú úrodnosť pôdy a odolnosť plodín voči chorobám a škodcom. Používa sa mesačný kalendár pre sejbú a výsadbu biodynamických plodín v optimálnom období. Pestovanie plodín, chov zvierat a poľnohospodárske hospodárenie všeobecne sa pokladá za súčasť kozmických procesov a počíta s vplyvom planét, hviezd, mesiaca, slnka, súhvezdí a ich umiestnenia vo zverokruhu.

dvoch častí. Prvou je tzv. „otvorená komunita“, ktorú tvorí asi 300 ľudí, čiastočne bývajúcich v priestoroch komunity, čiastočne v okolitých obciach. Nie sú stálymi členmi komunity. Stať sa jej členom totiž nie je vôbec jednoduché, vyžaduje sa dlhé skúšobné obdobie a nový adept musí byť prijatý celou komunitou tak, aby spolu ladili. Jadro komunity, to jest jej trvalí členovia, tvorí asi 100 ľudí, ktorí bývajú, pracujú a žijú v rámci komunity. Časť zeleniny a ovocia sa raz týždenne priamo predáva odberateľom z okolitých obcí a miest. Je tu aj množstvo dielní, kde sa vyrábajú šperky, keramika, drevené plastiky a koberce. Výrobky sa predávajú v miestnom obchode, spolu s literatúrou, zdravými potravinami, prírodnými liečivami. V obchode sa predávajú iba výrobky, ktoré boli vyrobené v súlade so základnými princípmi etiky. Ďalším významným zdrojom príjmov pre komunitu je organizovanie najrôznejších kurzov, tréningov a konferencií. Peniaze prinášajú aj návštevníci a turisti. Časť komunity takmer neprichádza do styku s peniazmi, v rámci komunity úspešne funguje aj LETS systém používajúci vlastnú menu.

Järna

Trochu iné je švédske mestečko Järna, ktoré nie je komunitou v pravom slova zmysle. Ide skôr o mimoriadnu koncentráciu rôznorodých a individuálnych antropozofických aktivít na jednom mieste. Zo 7500 obyvateľov malého mestečka je až 1000 zapojených nejakým spôsobom do antropozofických činností. Sídlí tam veľká antropozofická klinika, veľa liečeb- no-terapeutických centier, waldorfská škola, škola eurytmie, veľa súkromných biodynamických fariem, obchodov, knižníc. Nachádza sa tam kultúrno-duchovné centrum umeleckých aktivít, veľa súkromných lekárov a architektov venujúcich sa organickej architektúre, vyrábajú sa tam liečivá a kozmetika podľa zásad duchovnej vedy. Je tam centrum obce kresťanov, sídlí tam eko-banka, ktorá financuje na báze solidarity všeobecne prospešné a ekologické projekty. Na rozdiel od Damanhúru alebo Findhornu, ktorých podstata spočíva v budovaní si vlastného systému života nezávisle na existujúcom väčšinovom hospodársko-spoločenskom systéme, v Järne ide skôr o premenu existujúceho systému. Järna je príkladom, ako komunita založená ako skupina nezávislých iniciatív v rámci jednej obce ju prerastie a zmení zvnútra. Je to cesta prenikania a premeny a zdá sa, že aspoň v severských krajinách je dosť úspešná. Severské štáty, ako sú Nórsko, Švédsko, Fínsko a čiastočne aj Dánsko a Holandsko, sú príkladom otvorenosti a slobody smerujúcej k stieraniu hraníc medzi tzv. alternatívnym spôsobom života a bežným spôsobom života. V týchto krajinách je silná podpora celej spoločnosti, ako aj politikov voči rôznym alternatívnym iniciatívam a myšlienkam.

Damanhúr

Asi najznámejšia z komunít je talianska komunita Damanhúr, ktorá sa stala iniciátorkou tzv. Novej Renesancie. Damanhúr (mesto svetla) bol založený roku 1977 asi 40 kilometrov na sever od Turína. Dnešné Damanhúr sa rozkladá na ploche 110 hektárov, má okolo 100 budov a okolo 600 obyvateľov s plným občianstvom plus niekoľko tisíc voľnejšie zapojených ľudí. Damanhúr má štatút federácie. Federácia je zložená zo samostatných obcí, ktoré sa volajú nukleo. Každá takáto obec sa špecializuje na niečo iné: ekologické poľnohospodárstvo, umelecké remeslá, meditácie, geomantiu, liečiteľstvo, obchod a styk s verejnosťou. Ekológia je v Damanhúre na prednom mieste. Obytné domy majú špeciálnu avantgardnú architektúru a sú stavané iba z prírodných materiálov, najmä z kameňa a dreva. Slnéčné kolektory zabezpečujú až 25 percent potrebnej elektrickej energie a až 50 percent teplej vody. Ak dochádza k výrubu stromov, okamžite sú nahradzované novými sadenicami. Potrebne automobily sú na elektrický pohon, plyn alebo rastlinné palivo. Komunita má vlastné obchodné aktivity, vlastnú menu, školu, posvätné písmo, organizuje kurzy a semináre na rôzne témy (liečiteľstvo, ezoterická fyzika, psychoterapia atď.), má vypracovaný efektívny a skutočne demokratický systém riadenia. Damanhúr sa stále rozširuje, pokračuje tvorba posvätných hájov a amfiteátra. Má veľa pobočiek po celom Taliansku a aj inde. Známa je po celom svete svojimi kvalitnými bio-produktami a umeleckými úžitkovými produktmi, ako nábytok, textil, keramika, sklo.

Najväčšou pýchou Damanhúruje podzemný chrám „Svätyne ľudstva“, ktorý je označovaný za ôsmy div sveta. Nachádza sa v hĺbke 70 metrov pod povrchom zeme a je rozložený do piatich podlažných úrovní. Obyvatelia Damanhúru ho budovali 18 rokov a spomínajú, že prenikanie do skaly bolo pre ne zhodné s prenikaním a poznávaním seba samého. Predovšetkým práca na tejto svätyni stmelila celé tunajšie spoločenstvo. Je to podobné ako v stredoveku, keď všetci občania mesta predchutí jednotnou silnou náboženskou ideou sa podieľali na výstavbe gotického chrámu, a táto výstavba prinášala spätný efekt v podobe rozvoja remesiel a umenia pre celé mesto. Priestory svätyne sú vyzdobené fantastickými maľbami, freskami, mozaikami a sochami všetkých možných rastlín, zvierat, výjavov historických a mytologických udalostí a pod. Svätyňa slúži predovšetkým na meditáciu a kontaktom s vesmírnymi silami. Uskutočňujú sa tu aj divadelné predstavenia, koncerty a podobné vystúpenia. Umenie v tomto sakrálnom priestore považujú členovia spoločenstva za rituál zjednocujúci ľudstvo a približujúci človeka k Bohu. Hoci katolícka cirkev v Taliansku označuje spoločenstvo Damanhúr za sektu zaoberajúcu sa mágiou, toto spoločenstvo nie je nijako uzatvorené. Napríklad majú vytvorenú skupinu civilnej obrany, ktorá pomáha pri živelných pohromách, pri povodniach, a to v celom

Taliansku. V Damanhúre dokonca vytvorili politickú stranu Con te per il Pease, ktorá v miestnych voľbách získala väčšinu a aj sa zaslúžila o nebyvalý eko-

nomický rozvoj celého regiónu. Opustenú továren koncernu Olivetti vo Vidracco si komunita upravila na komplex určený na výrobu umeleckých predmetov a nábytku, ktoré sa tu zároveň predávajú.

Zaujímavý je ekonomický systém Damanhúru. Ten je zmesou súkromného a družstevného podnikania založeného na solidarite. Na začiatku bolo absolútne ekonomické zdieľanie, keď všetok majetok, ako aj príjmy boli spoločné. Postupom času sa systém vyvíjal tak, že vznikali jednotlivé malé samostatné obce - nukleo, skladajúce sa približne z 20-30 ľudí (4-6 rodín). Tieto nuklea sa premenili na súkromné alebo družstevné spoločnosti s tým, že stále bola zachovaná vzájomná spolupráca všetkých jednotlivých nukleo medzi sebou. Peniaze si spravuje každý človek sám. O všetkých rozhodnutiach v rámci jednotlivých nukleo, vrátane tých ekonomických, sa diskutuje a rozhoduje spoločne. Každá táto nukleo býva v spoločnom rozsiahlom dome, alebo komplexe domov, kde všetky výdavky spojené s domom, ako sú údržba, kúrenie, výživa, investície do obnoviteľných zdrojov energie, atď., sú rozdelené na každého človeka podľa individuálnych schopností. Ak sa niekto z komunity nemôže zúčastňovať na spoločnom ekonomickom výnose z rôznych dôvodov, lebo študuje, alebo má zdravotné ťažkosti, je ekonomicky podporovaný ostatnými členmi nukleo komunity. V prípade, že viac osôb súčasne nie je zárobkovo činných a nukleo ho nie je schopná ekonomicky zabezpečiť, iné komunity (nuklea) im pomôžu. Nápad na nové investície a spoločné projekty môže podať každý občan nuklea, spoločne sa prediskutujú. Ak sa občan rozhodne opustiť komunitu, dostane vyplatený svoj podiel z družstva v peniazoch. Na podiel na dome alebo pôde nemá nárok, ten zostáva družstvu, tým sa chráni forma kolektívneho vlastníctva. Damanhúr má vlastnú menu credito a sporiteľňu DES, o ktorej sme hovorili už v kapitole o alternatívnych menových systémoch. Dobrovoľnícka práca je cenená, každý sa zúčastňuje na veľkých spoločných projektoch pre celú federáciu, ako sú napr. výstavba chrámu, kultivácia pôdy, a pod.

V Damanhúre sú rôzne úrovne občianstva - A, B, C, D, atď. - každý záujemca si môže zvoliť akú úroveň chce a každej úrovni občianstva prislúchajú iné práva a povinnosti. Osobné veci, ako sú autá, nábytok, počítače a technika atď., zostávajú osobným majetkom. Investovanie vlastných peňazí je vždy na základe slobodnej vôle jednotlivca, v zhode s možnosťami úrovne slobodne vybraného druhu občianstva. Jednotlivé nuklea sú riadené úplne samosprávnym princípom, čiže o všetkom sa rozhoduje plnoprávnymi členmi nuklea. Celú federáciu zastupujú navonok traja regenti, demokraticky vyberaní vždy na tri roky. K federácii Damanhúr sa môžu vždy pripájať nové malé komunity nuklea alebo jednotlivci, vždy podľa vlastného výberu úrovne občianstva. Veľa ľudí prichádza z celého sveta a rozhoduje sa žiť blízko

Damanhúru, aj keď sa nebudú priamo podieľať na živote spoločnosti. To tiež prináša ekonomické a kultúrne bohatstvo do údolia.

O fungovaní Damanhúru sa zaujímajú všade vo svete. O svojich skúsenostiach s budovaním komunity chodia predstavitelia Damanhúru prednášať do celého sveta a záujem o nich rastie každým rokom. V novembri 2009 sa na Islande na pozvanie tamojších obyvateľov uskutočnilo veľké stretnutie, na ktorom sa zúčastnilo 1500 Islandánov (z 300 - tisícovej populácie), zväčša intelektuálnej elity národa, kde im predstaviťka Damanhúru prezentovala model fungovania komunity. Islandania sa z dôvodu krízy a bezvýchodiskovej situácie, v ktorej sa krajina ocitla, silno zaujímali o fungovanie spoločenského a ekonomického modelu Damanhúru, a či by sa nedal použiť aj v ich podmienkach. Damanhúr sa tak stáva vážnym zdrojom inšpirácie nielen pre komunity, ale pre celé regióny a štáty.

Niektorí odborníci tvrdia, že úspechy, ktoré sa dosahujú v Damanhúre sú možné len preto, že ide o malé spoločenstvo. Ak by sa ich zásady mali aplikovať vo veľkom, zlyhali by. Ja sa s týmto názorom nestotožňujem, naopak si myslím, že takéto malé komunity sa môžu postupne rozrastať a prerásť naprieč celým regiónom a meniť celé štáty zvnútra. Už teraz je možné aspoň niektoré damanhurské zásady prenášať do nášho života vo „veľkom svete“. Je to život v zhode s prírodou, obnovenie medziľudských vzťahov, duchovné hľadanie alebo rozvoj osobnosti skrze umenie. A to tým viac, že cesta, po ktorej teraz kráčame, nevedie k ničomu pozitívnemu.

Sekem

Nielen v Európe alebo v USA, ale aj v islamskom svete sa dá nájsť príklad životaschopnej komunity. Je to komunita Sekem (v starej egyptčtine: životná sila) nachádzajúca sa neďaleko Káhiry, ktorá bola založená v roku 1977 egyptským farmakológom a sociálnym podnikateľom Dr. Ibrahimom Abouleishom. Cieľom Sekemu bolo obnoviť a udržať vitalitu pôdy a potravín, ako aj biologickej rozmanitosti prírody prostredníctvom trvalo udržateľného, ekologického poľnohospodárstva a podpory sociálneho a kultúrneho rozvoja v Egypte. Sekem založil Dr Abouleish, ktorý 19 rokov pôsobil v Rakúsku. Po príchode do Egypta v roku 1975 sa rozhodol začať sociálny projekt na základe syntézy islamu a antro- zofie. O dva roky neskôr kúpil pozemok v pomerne neúrodnej krajine a založil farmu. Pôvodným cieľom bolo kultivovať krajinu pomocou biodynamickéj metódy a zlepšiť príjmy miestnych ľudí. Farma začala produkovať mlieko, liečivé prípravky a čaje z bylín. Do projektu farmy zapojil veľa samostatných roľníkov a fariem z celého Egypta, ktorí začali používať biodynamické metódy. Sekem začal ponúkať poradenské služby na podporu týchto farmárov hospodáriacich biodyna- mickým spôsobom. Postupne

vznikla okolo farmy cela rada iniciatív. Komunita teraz zahŕňa: biodynamické farmy, obchodné spoločnosti pre výrobu a spracovanie potravín (Hator a Libra), bylinných čajov a kozmetických výrobkov (Isis), liečivých bylín a liekov (Atos) a produktov organickej bavlny (Conytex), zdravotné stredisko, waldorfskú školu so žiakmi z moslimského aj kresťanského prostredia, odborné vzdelávacie centrá, vysokú školu Mahad, výskumné centrum, akadémiu úžitkového umenia a vied. Farmy pôsobia ako družstvá a spolu s obchodnými spoločnosťami tvoria prepletenú skupinu navzájom si pomáhajúcich subjektov. Všetky spoločnosti Sekemu sa riadia politikou zabezpečenia transparentnosti v oblasti výroby, distribúcie a spotreby ich tovarov, ako aj zabezpečenia spravodlivej ceny pre všetkých účastníkov celého hospodárskeho procesu (fair-trade). Komunita založila aj tieto organizácie:

-

Nadáciu pre starostlivosť o zamestnancov komunity, ktorá pracuje na zabezpečení rovnosti, spravodlivosti a dôstojnosti pre všetkých zamestnancov. Podporuje najmä školenia zamestnancov, rozvoj kariéry a zabezpečenie zdravotnej starostlivosti.

-

Nadáciu pre rozvoj, s cieľom zvýšiť kvalitu života ľudí a podporovať kultúrny a hospodársky rozvoj v Egypte. Nadácia poskytuje vzdelanie a gramotnosť pre okolité obce, ako aj programy pre deti so špeciálnymi potrebami.

-

Egyptskú biodynamickú asociáciu, ako výskumné a vzdelávacie centrum pre biodynamické metódy.

Do roku 2005 organizácia Sekem zriadila sieť s viac ako 2000 spolupracujúcimi poľnohospodármi a početnými partnerskými organizáciami v Egypte, a začala čím ďalej, tým viac rozširovať svoje skúsenosti a získané poznatky do iných krajín, vrátane Indie, Palestíny, Senegalu, Turecka a Južnej Afriky. Sekem a Dr. Ibrahim Abouleish dostal v roku 2003 cenu (alternatívna Nobelova cena) za úspech v oblasti integrácie komerčného zámeru s podporou sociálneho a kultúrneho rozvoja spoločnosti. Organizácia bola uvádzaná ako príklad úspešného sociálneho podnikania, ktoré má výrazný vplyv na egyptskú spoločnosť. Dr. Ibrahim Abouleish a jeho syn Helmy boli v roku 2003 vymenovaní nadáciou Schwab Foundation za sociálnych podnikateľov roka. Projekt Sekem sa stal príkladom úspešného budovania spoločnosti zdola, vychádzajúci z antropozofie, pričom sa ukázalo (aj po vyjadrení sa islamských duchovných), že nie je v protiklade s islamským náboženstvom, ale predstavuje univerzálne a pritom životaschopné spojenie impulzov vychádzajúce z čistej podstaty kresťanstva a islamu.

Na zastrešenie aktivít komunit existuje aj medzinárodná organizácia združujúca tieto komunity do jednej siete. Je to Global Ecovillage Network (GEN). Táto sieť eko-komunit je združením ľudí a komunit, ktoré si vymieňajú medzi sebou svoje nápady, technológie, a slúži pre rozvoj kultúrnych a vzdelávacích výmen. Hlavným cieľom GENU je podporovať a povzbudzovať vývoj ekologických sídiel po celom svete, a to za účelom obnovy krajiny a trvalo udržateľného života. Členmi sú napríklad veľké komunitné celky, ako Sarvodaya (11000 ekodédín na Srí Lanke), EcoYoff a Colufifa (350 dedín v Senegale), Ladakh projekt na Tibetskej náhornej plošine, známa komunita Auroville v južnej Indii, Federácia Daman- húr v Taliansku, Findhorn v Škótsku, Nimbin v Austrálii, malé vidiecke ekokomunity ako Gaia Asociación v Argentíne a Hu- ehuecoyotl v Mexiku. Tiež združuje mestské eko-komunity, ako sú komunita v Los Angeles alebo Christiania v Kodani a rôzne permakultúrne farmy ako Crystal Waters v Austrálii, Cochabambe v Bolívii a Barus v Brazílii. Podporuje vzdelávacie centrá, ako sú Centrum pre alternatívne technológie vo Walese, Earthlands v Massachusetts a veľa ďalších. Členom GENU je napríklad aj slovenská komunita v Zaježovej, ktorá dostala cenu ekodédina roka (2009).